

var passende, og Resultatet har været, at Teaterdriften aarlig har medført et betydeligt Underskud. Det er jo en meget let Maade at styre et Teater paa, naar man ved, at, om Underskuddet er aldrig saa stort, Statskassen betaler dog det hele. En saadan Tilstand er utaaalelig, er utilbørlig og burde for længst have været forandret. Dette Forhold kan selvfølgelig ikke forandres med eet Slag, men det, man trænger til, er, at den højtærede Minister drager alvorlig Omsorg for, at de Summer, der opføres paa det kongelige Teaters Budget, saa vidt muligt ikke overskrides. I det foregaaende Aar har Teatret haft en betydelig Forestillingsindtægt, men hvad nytter det, naar Underskuddet desuagtet er ca. 165,000 Kr., som det har været i det foregaaende Aar. Det synes, som om Teatrets Ledelse har haft det for Øje, at jo flere Indtægter man faar, des større Udgifter maa man skaffe sig. Det, man har savnet i mange Aar, er en Minister, der med Myndighed kunde sige til Teaterbestyrelsen: saa mange Penge have vi faaet bevilget af Rigsdagen til de og de Konti, de kunne og maa ikke overskrides. Hvor store aarlige Forestillingsindtægter der kan tilvejebringes, det raader Ministeren ikke over, det kan være afhængigt af mange og tilfældige Aarsager, men et raader Ministeren over, det er Udgiftsbevillingerne. I gamle Dage, da vi havde Ministre, der følte Ansvar for Lovgivningsmagten med Hensyn til de Bevillinger, der gaves af Rigsdagen, blev der sat en bestemt Stopper for, hvilke Udgifter der kunde benyttes ved Teatret, og det blev respekteret. En saadan Respekt for Lovgivningsmagten har man savnet i en hel Række af Aar, og det glæder mig, at den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet har indrettet sit Budget saaledes, at jeg maa formode, at det er hans Ønske, at det Budget, som bliver vedtaget paa Finansloven angaaende Teatret, er et Budget, der kan og skal holdes. Jeg tror, der kan spares adskilligt endnu paa Udgiftsposterne, og jeg vil henlede det eventuelle Finansudvalgs Opmærksomhed paa, at der er to Konti, som jeg mener betydelig maa nedsættes ud over, hvad den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet har foreslaaet, det er Kontoen for „Driftslønninger“ og Kontoen for „Udgifter af ubestemt Omfang“. Den ene af disse Konti, nemlig Kontoen for Driftslønninger, er opført med 82,000 Kr. Denne Konto kan efter min Formening uden Skade for Teatrets Drift nedsættes til 70,000 Kr., og hvad Kontoen for Udgifter

af ubestemt Omfang angaar, da er den paa det foreliggende Budget opført med 220,000 Kr., medens den tidligere ikke har været mere end 182,000 Kr. Jeg tror, at man uden Skade kan foretage en betydelig Besparelse. Den højtærede Minister har ønsket at forhøje en enkelt Konto paa Teatrets Budget, nemlig Kontoen for „Gratifikationer efter Øjeblikkets Tarv“. Det er en meget omstridt Konto. Den har nu i en Række af Aar været nede paa 6,000 Kr. aarlig, men nu vil den højtærede Minister have den op igen til 10,000 Kr. Jeg vil advare den højtærede Minister mod at modtage denne Forhøjelse, thi den vil føre til, at han faar mange Begæringer og mange Besøg af Teatrets Personale, hvad han vil spare sig, hvis han ikke forhøjer denne Konto. Der har hvilet noget hemmelighedsfuldt over denne Konto. Jeg tror, at det aldrig nogen Sinde er lykkedes Finansudvalget at faa Besked om, hvem der nyder godt af de 6,000 Kr., og Kommissionen, der en Gang har været nedsat, og hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem, kunde heller ikke faa Oplysning om Kontoens Anvendelse. Den højtærede Minister faar selvfølgelig Besked herom, og jeg haaber, at han vil betrodne til Finansudvalget; thi det vilde være interessant at se, hvem det er, der nyder godt af disse Gratifikationer, som det hedder, efter Øjeblikkets Tarv. Jeg har en Fornemmelse af, at naar en Skuespiller er saa heldig at faa en Portion af denne Konto, bliver det ikke betragtet som en Post efter Øjeblikkets Tarv; men den bliver varig, stedsevarig, og der har derfor ogsaa været en Tid, da man gav Kontoen et andet Navn, som bedre passede til dens Anvendelse. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, om han ikke vilde blive ved, hvad man nu har slaaet sig igennem med i nogle Aar. Jeg tror, det vilde være af Interesse for den højtærede Minister selv og spare ham for meger Ulejlighed og mange Kvaler; thi naar der er Penge til Stede, skal der nok komme Begæringer om at faa dem anvendte. Den højtærede Minister stillede i Udsigt, at han muligens i Fremtiden vilde lade det kongelige Teater gaa over til Privatdrift. Dette er selvfølgelig noget, der ikke kan ske i et Nu, og jeg er noget i Tvivl om, at man bør gaa dertil. Det vil have sine store praktiske Vanskeligheder; thi Teaterbygningen har Staten nu en Gang bekostet med store, store Summer, ikke blot til dens Opførelse, men ogsaa til dens aarlige Vedligeholdelse. Det er en beklagelig Historie, der knytter